

שליחות קודש

כמה כוסות משקה מזגנו והגשנו? האם זכרנו להתרכז במה שמעבר לעשייה הזאת? האם זכרנו כי היא עשויה לשמש מעיין שממנו יינקו צאצאינו תעצומות?

"סוף דבר הכל נשמע", יבוא יום שבו לצד כל מעשה ישמע תמליל המחשבות שליווהו!

כדי שלא תמלא אותנו אז תחושת החמצה, עלינו לבסס בליבנו את חשיבותה של העשייה ה"חומרית" הזאת. כאשר אנו מבשלות, אנו נעשות שותפות במעשה בראשית. אנו טורחות להכין לאכילה את המוצרים שנבראו במעשה בראשית, ועל ידי כך זוכות אנו להיות שליחות הבורא, להעביר את טובו לבריות!

הביטו אל הר מירון בל"ג בעומר: נחלי משקה ניתנים בשפע, מאלו שהבטיחו משקה לעם ד' אם יקבלו מבוקשם. הם לא הבטיחו צום וסיוגוף, הם הבטיחו להשקות יהודים, ונחלי המשקה מעידים שמבוקשם התמלא.

אם כן, הבה נתחיל להעניק כוסות משקה לבני ביתנו ולמעגל הסובב אותנו. בעזרת ד', עד שנסיים להשקות ח"י רוטל, תתמלא בקשתנו. לחיים!

(על פי ש' סיימון / אפקט האבוקדו, עמ' 146, 147)

הביאני המלך חדריו

ניח שאדם בא הביתה ואומר לאשתו: "גבירתי, את יודעת שאין לך ציצית?" אתם יודעים מה היא תגיד לו? "למה את צריך ציצית? - "וראיתם אותו וזכרתם" - כדי שתזכרו את כסא הכבוד. אני כל הזמן זוכרת את בורא העולם, אינני מסתובבת ברחוב כמוך."

"אבל, גבירתי", יאמר הבעל, "אין לך סוכה. לא היית רוצה סוכה?" הביאני המלך חדריו", לגור עם הקב"ה? "סוכה?" - משיבה האישה, "הבית שלי הוא סוכה. אני נמצאת בתוך הבית עם התינוק. הוא צורח, מוציא שניים, עולה לו החום - ואין לי מה לעשות, רק לפנות לבורא העולם. אני כל הזמן חיה עם בורא העולם."

(הרב פינקוס / צדיק כתר יפוח, מובא בקובץ ללמידה מודרכת, מכון בית יעקב למוחות, "ובמים עדים נתיבה", עמ' 29)

במבט שטחי נראה כי קשר עם הבורא יוצרים על ידי תפילה, על ידי לימוד תורה וכדומה. מה להדחת הכלים ולכל אל?

אכן זכה דורנו והכול מחפשים להדר בעבודת ד', להצטיין ברוחניות ולפעול ישועות. אך חובתה של האישה להבין כי כשם שהאיש פותח שערי שמים בלימוד התורה, בטלית ובתפילין, בסוכה ובהדלקת נר חנוכה, כך נפתחים בפניה שערי רקיע, לפעול כל טוב בעבורה ובעבור כל היקרים לה, בתפקידיה הגשמיים שבבית.

הבית הוא מכרה הזהב של האישה, "לא בשמים היא", "בפיך ובלבבך", בהישג ידך, בתפקידים הארציים שאת ממלאת דבר יום ביומו.

(ש' סיימון / אפקט האבוקדו, עמ' 131)

בכל זרכיך דעהו

כאשר בא רבי ישראל סלנטר זצ"ל בברית הנישואין, ערך כעין הסכם עם זוגתו על פי דברי חז"ל. על פי הסיכום הוא יכריע ב'מילי דשמיא', יקבע בכל העניינים הרוחניים שיתעוררו בביתו, ואילו עקרת הבית תקבע בענייני 'מילי דעלמא' - היא זו שתחליט בכל עניין גשמי הנוגע לחייהם.

לאחר החתונה התברר כי בכל עניין שהוא שדרש הכרעה בביתו, מכריע רבי ישראל - משום שלא היה בביתו אף דבר אחד שאינו על ההגדרה של "מילי דשמיא", וכל החלטה נבחנה על פי אמות המידה ההלכתיות בלבד.

כך הוא הדבר בבית היהודי: כל שיקול גשמי הוא למעשה שיקול רוחני. מי שזוכה לנהל את חייו לאור התורה, יודע כי אין מקום לחלק בין עניינים רוחניים לגשמיים. התורה מכוונת את כל חייו של האדם, ומנחה אותו באשר לכל רגע ורגע מחייו.

(הרב אשר ברגמן / הגדה לבית יעקב, עמ' רנא)

אישה צריכה לשאול את עצמה: האם הדברים שאני עושה אכן מתאימים לעבודת ד'?

נשתדל לחיות לפי הכלל: "בכל זרכיך דעהו" - כל מעשיך יהיו לשם שמים. סופו של הפסוק הוא: "והוא יישר אורחותיך" - אם אנו חיים כך ומשתדלים בדרך זו, אזי אנחנו יכולים לצפות לסייעתא דשמיא, שהקב"ה יישר את אורחותינו ונזכה לבנות בתים של תורה ויראת שמים.

(רבי חיים פרידלנדר זצ"ל / מסילות חיים בחינוך חלק ב. עמ' נו)

"הקו שלך" - מגוון שלוחות המכילות תוכן עשיר ומרתק לנשים, שיעורי השקפה והלכה וסיפורים על נשים גדולות, בעברית, באנגלית וביידיש. חייגי: 02-9995865. ניתן להפיץ לתועלת הכלל. לקבלת מסרים קבועים דרך הדוא"ל: em.beisrael@neto.bezeqint.net

בכל ליל שבת לאחר הסעודה נערך בביתו של הרב בנימין בצרי זצ"ל שיעור לתושבי באר שבע והסביבה. המונים נהרו לשיעור, כדי לשמוע דברי תורה והלכה, וגם לטעום מהתופינים והממתקים מעשי ידיה של הרבנית ע"ה.

בלילות חמישי, בעת שהייתה הרבנית עומדת ואופה את העוגות בעבור השיעור, הייתה מתבטאת על כל תבנית שהוכנסה לתנור הלוהט: "לכבוד שבת קודש ולכבוד לומדי התורה", והייתה שופכת דמעות, שבנים אלו ישוּבו בתשובה שלמה.

אט אט התחזקו אותם שומעים והתקרבו, עד שנעשו אברכים יראי שמים, שוקדים על תורתם, מחברי ספרים תורניים ומזכי הרבים.

כשהפך הבית להיות צר מהכיל את הקהל, הועבר השיעור לבית הכנסת, אך על אפיית העוגות לא הסכימה הרבנית לוותר, אף שמצב בריאותה לא היה שפיר. היא הייתה אומרת: "זה חלקי בחזרתם בתשובה, אל תקחו זאת כמוני..."

(לדמותה של הרבנית בצרי ע"ה, מרווה לצמא וארא תשע"ד, עמ' 11)